

8. Привалова М. И. Сложные слова или словосочетания / М. И. Привалова // Учен. зап. ЛГУ. Сер. филол. наук. – 1958. – Вып. 42. – № 243. – С. 53–68.
9. Современный русский язык : учеб. для филол. спец. ун-тов / В. А. Белошапкова, Е. А. Брызгунова, Е. А. Земская и др.; под ред. В. А. Белошапковой. – 2-е изд. – М. : Высш. школа, 1989. – 800 с.
10. Цыганенко Г. П. Русский язык. Морфемика. Словообразование. Этимология : учеб.-справ. кн. / Г. П. Цыганенко – Донецк : Китис, 1999. – 316 с.
11. Чорна О. В. Структурно-граматична організація українських податкових термінів / О. В. Чорна // *Studia linguistica et juridical*. Актуальні проблеми мови права : історія та сучасність : доп. міжвуз. наук.-практ. конф., присвяченої питанням лінгвістики та права (8-9 груд. 2010 р.) . – Кіровоград, 2010. – С. 44–57.
12. Чумак О. Г. Структурно-компонентна організація фінансово-бухгалтерських терміносполучень в українській мові : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Укр. мова» / О. Г. Чумак. – К., 1998. – 24 с.

Бєлінський Б.О.

студент медичного факультету;

Орел-Халік Ю.В.

кандидат педагогічних наук, доцент,

Запорізький державний медичний університет

РОЗВИТОК МЕДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ В УКРАЇНІ ТА ПОЛЬЩІ

Значення медичної термінології як однієї з частин мовної лексики досить велике. У своєму дослідженні ми порівняли історію розвитку української та, найближчої до нас Європейської країни, польської медичної термінології та проблеми її використання на практиці.

Становлення великої держави вимагає від її народу знання рідної мови. В першу чергу це стосується наукових працівників в тому числі медиків.

Кожного дня постає потреба писати наукові праці, для викладачів навчальних закладів – читати лекції українською мовою, а для лікарів-практиків – спілкуватися з пацієнтами та колегами.

Фахове мовлення – це частина загальнонаціональної мови. Характерними особливостями професійного мовлення медика є переплетення і взаємодоповнення наукового та ділового стилів мови, вживання мовних засобів (фахових термінів) високого ступеня стандартизації, точність формулювань, зваженість, доречність і

логічність викладу. Тому при вивченні лексичного складу фахового мовлення основна увага приділяється термінологічній лексиці [1, с. 143].

За наявності тривалої історії існування української медичної лексики та видання сучасних термінологічних словників логічно було б прийти до висновку, що українська медична термінологія мусить широко використовуватися на практиці. Але, на превеликий жаль, це не так. Латинська мова – офіційна медична мова медицини України.

Головна причина майже повного витіснення української мови зі сфери практичної медицини і відсутності її у сфері науково-медичної діяльності нашої країни – це цілеспрямована державна політика минулих років. Протягом багатьох поколінь у лікарському середовищі було виховано зневажливе ставлення до використання української фахової лексики.

Крім того, викладання медичної справи та видання медичної літератури протягом багатьох років велося латинською або російською мовами. Саме тому, більшість лікарів, викладачів і науковців у наш час не бажають користуватися українською мовою.

До 1990 року видавництво «Вища школа» літератури з медицини та охорони здоров'я українською мовою не друкувало. У 1990 році в таких серійних виданнях видавництва «Здоров'я», як «Бібліотека практичного лікаря», «Бібліотека середнього медичного працівника» з 28 науково-популярних видань україномовних було лише 15.

Противники української мови висловлюють протест проти насильницької українізації, мотивуючи браком української термінології, хоча це безпідставно.

Більшість держав світу має свою національну медичну термінологію. Таке засилля латини, як у нас, спостерігалось лише у країнах колишнього радянського союзу та деяких скандинавських.

У цивілізованому світі національна мова забезпечує всі галузі життя, і зокрема, медичне фахове спілкування. Тому подібні процеси в українській мові є природними і необхідними.

В Польщі починаючи з дев'яностих років минулого століття було проведено багато реформ, в тому числі в медицині. Одним з найважливіших – введення страхової медицини. Цей процес супроводжувався безліччю специфічних труднощів, однак зараз польська система охорони здоров'я працює досить успішно.

Першим кроком впровадження теорії «Медицина для людей» в практику була повна відмова від латини, міжнародної медичної мови, та впровадження всієї медичної термінології польською. Ви не зустрінете в нозологічному довіднику незрозумілого слова. Все дуже просто. В даному випадку кожна людина розуміє від чого, від якої хвороби вона страждає і що відбувається в її організмі одразу без додаткових пояснень

лікаря (пневмонія – zapalenie płuc; ангіна – bóle gardła; діарея – biegunka; стенокардія – dusznica bolesna, т.ін.). І це правильно – навіщо вигадувати щось, коли можна називати все своїми іменами.

Таким чином, вважаємо, що реформування медицини в Україні потрібно проводити не лише на практичному, але й на філологічному рівнях, впроваджуючи українські терміноодиниці, та поступово відмовляючись від повсякденного вживання латинської термінології на рівні лікар-пацієнт, залишивши латину для науковців.

Список використаних джерел:

1. Литвиненко Н. П., Місник Н. В. Українська медична термінологія у фаховій мові лікаря. – Київ. – 2000.
2. Пиріг Л. А. Українська мова в лікарському середовищі. Сучасний стан і перспективи. – Новини стоматології. – 1995. – № 1-2 /2-3/. – С. 10-14.

Танчинець І.В.

викладач, аспірант,

Науковий керівник: Полюжин М.М.

доктор філологічних наук, професор,

Ужгородський національний університет

ІСТОРИКО-ЕТИМОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ У ВИВЧЕННІ ПАРЕМІЙ

Людина, як і все живе на землі, рефлексивна по відношенню до навколишнього світу. З плином часу людство виробило безліч способів зберігання та передачі знань про світ, семіотичне вираження якого втілювалося у наскальному малюнку, танці, використовуючи при цьому код, який може бути дешифрований вузьким кругом обізнаних людей. Своєрідним сховищем знань про особливості побуту, звичаї та традиції народу є прислів'я та приказки, які функціонують як засіб збереження й передачі сакральної етнічної інформації, демонструють органічний зв'язок із концептами.

Оскільки усі види паремійної творчості пов'язані з тріадою «мова-культура-людина», на сьогодні дослідження корпусу паремій активно проводиться у діахронному й синхронному аспектах, що дає змогу створювати численні фундаментальні наукові праці, робити спроби міжнародних класифікацій паремій, укладати паремійний матеріал у словниках, проводити паремійні паралелі на матеріалі споріднених і неспоріднених мов. Відомо, що паремії мають давнє походження –